

دارونکی سیلاب

لیکوال: ڈاکٹر مهندس حشمت اللہ امر
پیپلک: لینڈی / کال ۱۴۰۶ لیری

Ketabton.com

دارونکی سېلاب

.....

ليکي پوهه:

سرليک: دارونکی سېلاب

ليکوال: ډاکټر مهندس حشمت الله ، و امر ، ،

ابډپټور:

د پڅېښتې ډيزان: ډاکټر مهندس حشمت الله ، و امر ، ،

خپرنډوی:

چاپشمېر: ۳۰

چاپ نېټه: مياشت - ليندۍ / کال ۱۴۰۴

واټس اپ: +۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

برېښنالیک: atmar_hashmatullah@yahoo.com

د چاپ حقوق له ليکوال او خپرنډوی سره خوندي دي، بې اخځ
بنوونې ترې د گټې اخيستنې اجازه نه شته.

دارونکی سبلاڊ

.....

لرلیک

سرلیک

چوپیری

- ۱ پخبنتی.
- ۲ بسم الله الرحمن الرحيم
- ۳ لیکی پوهه:
- ۴ لرلیک
- ۵ تران (پیل، شروع، برید)
- ۸ د یادبنتونو له پاره:
- ۹ ناندوله (ناول، کیسه یا داستان)
- ۶۶ د چاپ شویو کتابونو لېست
- ۷۰ د کار لاندې کتابونو لېست
- ۷۱ د امکان او وخت په صورت کې
- ۷۲ د پخبنتی څټ

دارونکی سېلاب

تران (پیل، شروع، برید)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ إِجْلَالًا
لِقُدْرَتِهِ، وَ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ خُضُوعًا لِعِزَّتِهِ، وَصَلَّى
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ .

بي پایه ستاینه او بي حده مننه، د هغه سپېڅلي ذات نه چي د وجود ماني او کاینات يي د انساني وجود د تکامل او د انسان له پاره د خپل سپېڅلي ذات او عبادت د حقيقت له پېژندلو پرته جوړ کړل. هغه د ذات پوهه، عالي، لوړ او ښکلي نومونه دي، او کائناتو د پيدايښت يوه حتمي لامل دی. عظمت، د تولي نړۍ موجودیت، د ناڅاپه څخه راوتل، حق د رسيدو جوهر په يوه والي کي د اعتراف، تباهي او بي وسي يوه له لوړو وسيلو څخه دی.

گرانو لوستونکو!

دا ځل مي و غوښتل يو بل حقيقي داستان يا ناول چي کيسه يي په هېواد کي د ننه د لوگر ولايت په خوښۍ (خوشي) ولسوالۍ کي تېره شوي ده، د خپلو کتابونو مينوالو او لوستونکو سره گډه (شريکه) کړم. زما د کتابونو مېنه وال يوازي معماران او انجينران نه دي، نه بايد اوسي، نوڅکه غواړم ورځ په ورځ د خپلو ليکونو کي توپير راوړم چي د هرې څانگي مېنه وال په کي ډېر شي، دا کار به ما دېته اړ کړي چي ليکنې مي توپير و لري او هم به مي مينه وال ډېر شي.

دارونکی سېلاب

.....

پاکه ربه!

ز مور له پاره خپله لاره به ستونزې کړه، تر څو مور له تا پرته بل څوک و نه وینو او نه یې پېژنو. ز مور سره مرسته و کړه تر څو مو په وجود کې د غرور نخینه پاتې نه شي او د اسلام د دین له سپیڅلو بنده گانو څخه مو و بولي.

یادونی:

- دا کتاب د دې له پاره دارونکی نوم پرې ایښودل شوی دی، چې مسلمانان باید د خدای نه وډار شي، د هغه عبادت وکړي او هغه څیز(شي) نه چې منع شوي دي لکه:
دروغ ویل، زنا کول، رشوت اخیستل، د یتیم مال خوړل، حرامه گټه، شراب څښل، دخانیاتو استعمالول، کوکنار کرل، قاچاق کول، انسان تښتول، انسان وژنه، قمار وهل، بې حجابه گرځېدل، لمونځ نه کول او داسې نور مثالونو دی چې باید د هغه نه ډډه وکړي.
په نورو ملکونو کې هم حکومتونه کوښښ کوي چې خلک وډار کړي تر څو په ټولني کې نظم او نظام حاکم او انسان تېری ونه کړي.
د نموني (مثال) په توگه کولای شو د قانون نه نوم واخلو.

کېدای شي په قانون کې د هرې سرغړونې په هکله ځانگړې جزا لیکل شوی او پر کسانو تطبیق شي، تر څو د نور د پند او عبرت سبب وگرځي.

دارونکی سپلاب

.....

- د نظر ټولو خاوندانو او هغه څوک چې دا کتاب لولي په ډېر درنښت هېله کېږي چې، خپلي غوښتنې او وړاندیزونه د دې کتاب د بیا کتنې له پاره، زما سره شریکه کړی.

Whatsapp: ۰۰۹۳۷۹۹۳۷۶۹۹۸

په در نښت
ډاکټر معمار حشمت الله اتمر

دارونکی سپلاب

.....

د یادښتونو له پاره:

..... -۱

..... -۲

..... -۳

..... -۴

..... -۵

..... -۶

..... -۷

..... -۸

..... -۹

..... -۱۰

دارونکی سېلاب

.....

نانډوله (ناول، کیسه یا داستان)

د اوړي ورځې وي، اوا (هوا) ډېره توده وه او داسې گمان کېده چې د څلوېښتو درجو نه پورته وي، دا اوا(هوا) د څو ورځو له پاره په یوه شان وه، د سړوبي (یخېدو) کوم لامل نه په سترگو کېده، تگ او راتگ او یا د ورځې له خوا گرځېدنه، ستونزمنه وه.

هر چاه به دوعا کوه چې باران دې و ورپزی چې اوا (هوا) سپره شي، هیچا (یوه کس) به د خیر دوعا نه کوه، ټول د خپل د ځانونو په غمونو کې وو، دا یې سوچ نه کوه چې خدای (ج) په هر څه پوی دی، او ټول خیر او شر د هغه له خوا (طرفه) دی.

هر څه چې و غواړي کوي په اوړي کې ژمی او په ژمي کې اوړی راوستی شي، انسانان چې اشرف مخلوقات دي د خپل په خیر او شر نه پوهیږي.

گرمي په یوه سان وه او کوم بدلون یې ونه کړ، څو ورځې تېرې شوې او په آسمان کې څه وربځي څرگندې شوې، کله به ډېرې او کله به لږې شوې.

خو پر گرمۍ یې کوم تاثیر و نکړ، ورپځې به ورځ تر بلې ډېرېدې او په آسمان کې به گرځېدې، خلکو به هم ورته خوشحالی کوي او ویل:

خدای دې وکړي چې په مزه باران و ورپزي او اوا(هوا) سپره کړي.

ورځ بله هم تېره شوه.

دارونکی سېلاب

.....

ورېځې ډېرې او سره يوه ځای شوې، په ورېځو کې له ورايه قهر او غصه بنکارېده او نرۍ ورېځې د وربست په څېرو ورېځو واوښتې او پر بارانو نو يې پيل کړ.

بارانونه د هېواد په گوډ گوډ کې پيل او خلکو پر خوشحاليو پيل کړ.

تقوا تقوا اکا چې د خوښۍ ولسوالۍ اوسېدونکې او ډېر خوارېکنې سړۍ وو، هغه په کلي کې کوشنۍ هتۍ او ټکټر (تراکتور) درلود، په هغه يې کار کوه او کله نا کله به يې نږدې غرو ته، ته او الله به يې بوټي شکول، لرگي ماتول او کور ته به يې وړل.

پر لرگو به يې ماشومانو پخلۍ، په تناره کې به يې ډوډۍ پخوې او په ژمي کې به يې پر هغو کوټي هم تودوي.

د هجري شمسي ۱۴۰۱ کال، زمري د مياشتې ۲۹ نهه ويشتمه نېټه وه.

تقوا تقوا اکا سهار وختي له خوبه پاڅېد او جومات ته په جمع لمونځ ادا کولو له پاره نيت وکړ.

لمړۍ يې کوزه واخيسته او له اوبو يې ډکه کړه، اودس يې وکړ.

بيا يې د کورنۍ نور غړي د لمانځه د ادا کولو له پاره راويښ کړل. خپله يې د کلا دروازي ته لاړ.

دروازه يې خلاصه او د باندي شو.

بيا دروازه يې د باندي خوا وتره او آسمان ته يې وکتل.

دارونکی سپلاب

.....

اسمان په ورېځو پوښل شوی و، څر رنگ يې درلود او داسي
بنکارېده چې ورېځي ډېرې په غصه دي.

هغه سر ټيټ واچاوه او د جومات خوا ته روان شو.

لمونځ يې په جمع ادا او بېرته د چای څښلو له پاره کور ته روان
شو.

باران لږ، لږ او دانه دانه په ورېدو پيل کړ.

د هغه په زړه کې د خسو او بوټو په هکله څه وگرځېده.

هغه د خپلې بنځي نه، پوښتنه وکړه:

خس او بوټي لرو که نه؟

زما زړه هسي تنگ دی.

کوم بل کار هم نه شته.

بنځي يې و ويل:

خس خو ډېر لږ پاتي دي.

بڼه به وي چې زه تناره کوټي ته لاړه او و گورم.

ته دلته کېنه!

زه به چای هم راوړم.

هغه پر توشکي کېناست او بالښت يې تر څنې (شا) کېښود.

دارونکی سېلاب

.....

د هغه بنځه د تناره کوټې ته لاره او خس يې وليدل چې ډېر لږ او
يوآخې د يوې ورځې له پاره بسون (بس) کوي.

ژر، ژر يې چای دم او کوټې ته يې راوړ.

بيا يې خپل مېړه ته و ويل:

خس خو ډېر لږ او د يوې ورځې به وشي.

تقوا تقوا اکا و ويل:

د اسمان ورځې خو ډېرې په غصه بنکاري، بڼه به وي چې غره ته
لار او بوټي و وهم.

بنځې يې و ويل:

سمه ده!

اوس باران دانه، دانه ورپرې، کېدای شي بله ورځ ډېر او ستا تک
به نا شونی شي.

تقوا تقوا اکا و ويل:

ته ريښتيا وايي.

لمړی به چای و څښم بيا به غره ته لار شم.

تقوا تقوا اکا خپل چای ژر، ژر و څښل.

د بوټو کيندلو وسايل يې راټول په يوې کڅورې کې يې کېښودل او د
کور نه د باندې شو.

بيا يې اسمان ته و کتل.

دارونکی سېلاب

.....

خړې وړېڅې په هماغه شان په قهر او غصې کې ډوبې وې.

باران ورو، ورو وړېده.

د ونو سپرې خاورې، دورې يې د پانو نه پاکوې او ځمکې ته به يې غورځوې.

د ونو پانې ځلېدې او پاکې بنکارېدې.

هغه کڅوره شا ته واچوه او مخ پر غره يې روان شو.

د هغه او د نورو خلکو کورونه په دې سيمې کې له ځمکې نه لږ په اوچته سيمو کې پراته او د خوږ نه لرې (بچ) وو.

هغه له ځانه سره د کرسې آيت ولوست او پر تگ يې پيل کړ.

ورو، ورو د غره لمنه کې روان و.

کله به يې اسمان ته کتې او کله به يې ځمکو، بانډو او کليو ته کتل.

هغه ورو ورو غره ته وخوت او ځان يې د بوټو ځنگله ته ورساوه.

خپله کڅوله يې تر څنټ (شا) خلاصه او وسايل يې پر ځمکه و غورول.

بيا يې د بوټو په وهنې پيل کړ.

باران لږ تېز شو او وړې دانې يې پر غټو واوښتې.

هغه بيا آسمان ته و کتل او له ځانه سره يې و ويل:

تر ماسپينينه چې بوټې و وهم، د يوې اونۍ خس به شي.

دارونکی سپلاب

بیا به هغه کور ته یوسم.
اوس خو یوه پنډ هم نه پوره کوي.
غرمه شوه.
یوه بجه او بیا دوي بجي شوي.
باران خورا تېز شو.
تقوا تقوا اکا هک پک پاتي شو.
هغه داسي باران د خپل ټول عمر کي نه وليدلی.
هغه د بوتو و هني کار پرېښود.
کوبښښ يي وکړ تر څو تر کومي گني وني او يا هم د کوم کمره لاندي
پټ شي.
هغه دېخوا اخوا وکتل.
کوم مناسب ځای يي ونه موند.
مجبوره شو چې تر گني وني لاندي ودرېزي تر څو باران په تپه شي
(ودرېزي).
هغه به کله اسمان او کله به يي لاندي سيمي ته کتل.
په دې وخت کي هغه د سپلاب غرمبھاری واورېد.
ژر يي اخوا دېخوا د غره ښاخو ته وکتل.
بیا يي خپلي گړی ته وکتل.

دارونکی سېلاب

ګوري چې د ماسپینین دوی بجي دي.

په دې وخت کې یې په ناڅاپي توګه وچ بڼاخ ته وکتل.

سترګي یې په سېلاب ولګېدې کوم چې د لټه کورې خوا نه پیل شو.

د سېلاب بل گذر د الګداو او جانداو کلا نه بره اوبل د ارمک سیمې (منطقي) نه راورسېد او درېواړه د بغلو په بازار کې سره یوه ځای شو.

اوبه یې خورا ډېرې او شدت یې هم له ورايه، بڼکارېده.

داسې بڼکارېده چې لویې، لورې د چنارو ونې پر ځمکه څملوې او له ځانه سره یې وړي.

بیا د غورانو کلا خوا نه هم بل سېلاب ورسېد، د نورو اوبو سره یوه ځای او پر وړانۍ یې پیل کړ.

لمړی یې د ارمک په سر(خوله) کې د سخي جان هټی لړنگه او هر څه یې له ځانه سره یوځای کړل.

خلکو هرې خوا منډې، د کورونو په وتلو پیل او جګو سیمو ته یې مخه وکړه.

د تقوا تقوا اکا ټکټر (تراکتور) له ځمکې اوچت شو او د هغه د اولادونو ورته پام شو.

هغوي په منډو سره رسي واخیسته او ټکټر یې د یوه غټ چنار ونې سره وتاړه او خپل ځانونه یې لوړو غونډیو ته ورسول.

اوبو د چنار بیخ وسپاره او ټکټر یې هم د ځان سره مل کړ.

دارونکی سیلاب

.....

اخوا یی په سره کمره کې د وزیر خان سراچه ډوله موټر چې سپین رنگ یی درلود هم له ځانه سره مل کړ.

لږ ځنډ وروسته یی په وچ بڼاخ کې د سیدا خان اخنډ خیل ۱۱ اوزی هم له ځانه سره گډې او وپورې.

په خوښی ولسوالی کې د ډارونکی سیلاب یوه انځور

په خوښی ولسوالی کې د ډارونکی سیلاب یوه انځور

دارونکی سپلاب

.....

په خوبښی ولسوالي کې د دارونکی سپلاب یوه انځور

په خوبښی ولسوالي کې د دارونکی سپلاب یوه انځور

دارونکی سېلاب

.....

په خوبښی ولسوالۍ کې د دارونکی سېلاب یوه انځور

په خوبښی ولسوالۍ کې د دارونکی سېلاب یوه انځور

دارونکی سېلاب

.....

په خوښی ولسوالۍ کې د دارونکی سېلاب یوه انځور

دا خونړی سېلاب نور هم په غصه شو او د اوبو اندازه یې نوره هم ډېره شوه او نور موټر لکه د حاجي اکبر خان سپین رنگي سراچه او د حاجي شینګي سور رنگه سراچه ډوله موټر یې له ځانه سره مل کړل او بیا یې د بغرو بازار کې د نسیم گل سراچه موټر له ځمکې اوچت او مخ پر ولسوالۍ یې کش کړ، مگر د هغه موټر په ونو کې بند پاتې شو.

سېلاب لږ ځنډ وروسته ولسوالۍ ټیټو سیمو او مرکز ته یې مخه وکړه، په ډېرې چټکۍ سره یې ځان و رساوه، پر کلیو، بانډو، بونو او بازارونو یې چاپه واچوه او خلک یې د شپې په تیارې کې را ایسار او د هغوی نه یې غچ واخیست.

دارونکی سېلاب

.....

تر پنځوس (۵۰) ډېر کسان يې و وژل او تر اتيا (۸۰) نور يې تپيان کړل. همدا راز يې تر دوو زرو ډېر څاروي او په زر هاو جريبه ځمکه هم ويجاړه کړه.

دا سېلاب درې گړۍ (ساعته) دوام و موند، په ټيټو سيمو کې يې تر ۹۰ سلنه ډېرې ونې نسکورې او له ځانه سره يې وپورې.

هټۍ او کورونه يې ويجاړ او د کورونو خوراکي توکي، کالي، لوبني، اسباب، کورني الوتونکي، مېړۍ، اورۍ، اوزي او غواگاني يې له ځانه سره گډې، بيا يې تر خټو لاندې او د تل له پاره يې د هغوی غبرونه ودرول.

مانښام نا وخته و.

د سېلاب په درېدو سره سم خلکو بېرته خپلو کورنو او کلیو ته مخه وکړه او هر چا زيار باسه چې ژر خپلو کورونو ته ځان ورسوي او وگوري چې څه له سېلاب څخه پاتې دي.

د جگو سيمو او غونډيو کورونو ته يې زيان لږ رسولى و مگر د نسبتاً ټيټو سيمو ته يې زيان ډير، کوتي يې نرولي او د کلاگانو دېوالونه يې، نرولي وو.

هر چا به کوښش کوه چې د خپل گانو او پيسو ځايونه ولټوي تر څو يې و مومي.

مگر دې سېلاب، هر څه يې ترې وړی او تر خټو لاندې کړی ول.

دارونکی سېلاب

.....

خلک سرگردانه دېخوا او اخوا په کلیو کې ګرځېدل، دېرو خلکو به خپل کورونه هم نه پېژندل.

تقوا اکا هم خپل بوتې الته پرېښودل او د نورو خلکو په شان بېرته کلی ته ستون شو.

د هغه هټي يې وړانه کړې او په کور کې يې د سېلاب خړې اوبه ښکته وې.

دېری کالي يې سېلاب تر خټو لاندې او د کار نه يې باسلي (وېستلي) وو.

هغه هم دېر خواشینی شوی و، تر سهاره خلک د بې ځايي له کبله خوب ونه کړ او د سهار د لمانځه ادا کولو نه وروسته، بيا خلکو د خپلو مالونو پسي سم شوو او د سېلاب تللي لارې پسي روان او خدای خدای يې کوه چې خپل د مالونه نه څه ومومي.

تقوا اکا هم لمړی د خپل ټکټر (تراکتور) سوچ شو و يې غوښتل چې هغه ومومي نو ځکه يې هرې خوا کتل.

څو ګری هغه سرگردانه وګرځېد، بيا يې د ټکټر (تراکتور) حصه (برخه) د حاجيانو، ماشين (انجن) او يوه ټاير يې د مامد (محمد) شاه خپل په کلي کې وموند.

هغه ته چا د تيلو ټانکې پته ورکړه چې د دتنګي ګوزدم کې ده، هغه په منډو الته ځان ورساوه ويې ليدل چې د ټانکې تيل د يوې غټې دېرې خوا ته توی شوي، مګر د ټانکې اثر يې و نه موند.

د دې پېښې په هکله ټول افغانان پوي او نړې هم پرې خبره شوه.

دارونکی سېلاب

.....

مرستندویو موسسو، د ولسوالی اوسېدونکو، ملي سوداگرو، او د امارت اړوندو چارواکو سیمې ته ودانگل.

مړې یې تر خاورو لاندې بنخ او ټپیان یې روغتیایي کلینیکونو او روغتونو ته و رسول او درملنه یې پیل کړه.

هر چا (کس) د خپل توان په اندازه د سېلاب خپلو خلکو سره مرستې پیل کړې.

چا به خیمې او چا به پخې وچې ډوډي او بې خونده وریجې (پلو)، خلکو ته ورکوي.

ورو، ورو اوبه وچې او خلکو په خپلو رنگ شویو ودانیو کې کار پیل کړ او کورونه یې په ډبرو ستونز سره څه نا څه جوړ او د اوسېدو له پاره یې تیار کړل.

سېلاب خپلو خلکو به هرې خوا عریضې کوی او د مرستو، سترگو په لارې وو.

تقوا اکا هم د نورو خلکو په شان د اوسېدو له پاره یوه خیمه تر لاسه کړه او د پخو وچو ډوډیو او پخو وریجو (پلو) نه به هم په خپله او هم د کورنۍ نورو غړو د پاره گټه اخیسته او پر هغه به یې ژوند تېراوه.

بیا هغه د نورو مرستو لاس ته راوړلو د پاره یوه عریضه ولسوالۍ ته وکړه.

خپله عریضه یې د نورو سېلاب خپلو خلکو په شان د ولسوالۍ، ولسوال ته وړاندې کړه.

دارونکی سېلاب

.....

ولسوال د ده په شان په سل هاو عريضي غونډې کړې او د خيريۀ موسسو په تمه وه.

ولسوال په لمړۍ ځل يې د هغه عريضه وا نه خيسته.

بيا تقوا اکا د واسطې په توگه څه مشران يې الله ولېږل.

بيا ولسوال د هغه عريضه واخيسته او د تصديق له پاره يې د کليو مشرانو او شورا مشر ته راجع، تر څو هغوی يې تصديق کړي، چې په رښتيا سره هغه سېلاب ځپلی دی او که نه؟

تقوا اکا عريضه واخيسته او کلی ته روان شو.

وخت نا وخته او ماښام و.

شپه يې په کور کې وکړه او سهار وختي له خوبه پاڅېد.

اودس يې وکړ او بيا د لمانځه له پاره جومات ته روان شو.

لمړی يې لمونځ وکړ او وروسته يې د کليو شورا يوه مشر وموند او هغه ته يې د خپلې عريضي په هکله وويل:

ما د مرستو د تر لاسه کولو په هکله ولسوال ته عريضه وکړه.

هغه په لمړي ځل عريضه و نه منه.

بيا مي څه سپين ږيري واسطه کړل.

وروسته يې زما عريضه د کليو او مشرانو شورا ته وليکه.

اوس دا دی، تاسو هم د شورا يوه غړی ياست.

دلته ما ته د نقصان رسېدو اعتراف (تصديق) وکړه!

دارونکی سپلاډ

.....

زه به ډېر خوشحاله او تا ته دې خدای اجر درکړي.

هغه عريضه وکته.

بيا يې هغه ته و ويل:

دلته يې شورا ليکلي ده.

زه په يواځې ځان نه شم کولای چې ستا عريضه تصديق کړم.

تقوا اکا و ويل:

اوس به څه کوم؟

هغه و ويل:

څو ورځې وروسته مونږ په ولسوالۍ کې شورا لرو.

ته خپله عريضه الله وړاندې تر څو د شورا مشر يې وگوري، بيا به په گډه فيصله وکړو.

تقوا اکا و پوښتل:

شورا به کومه ورځ وي؟

هغه و ويل:

نه پوهيږم.

د شورا مشر حتماً زنگ وهي.

ورځې تېرېدې او د تقوا اکا صبر هم لږېده.

هر وخت به يې د شورا غړی لیده، تر هغه به يې پوښتنې کوي.

دارونکی سپلاب

.....

مياشت تېره او د شورا د جوړېدو غونډې، څرک و نه لگېد.
تقوا اکا يوه ورځ ډېر خواشینی د جومات دېوال څټ (شا) ته ناست
او سيوری ته يې ډډه وهلي وه.
هغه په سوچونو کې ډوب و.
کله به يې سر راپورته، اخوا دېخوا به يې وکتل.
څوک، نه بنسکارېده.
اوا (هوا) هم د سپلاب د ورځې په شان توده وه.
بيا به يې سر په زنگنو کېښود او په سوچونو (فکرونو) به يې پيل
کړ.
کله به يې و ويل:
دا څنگه هېواد دی؟
واسطه به څه وخت له منځه لاړه شي.
زه څوک هم نه پېژنم.
خدای دې خپل رحم، وکړي.
په سوچونو، سوچونو کې خوب وپور.
سر يې هماغسې په زنگنو ايښی و.
څه موده تېره شوه.
د پښو په ډبه هارو له خوبه، پاڅېد.

دارونکی سپلاډ

ويي کتل چي تر څنگ يي هماغه د شورا غړي تېر شو.

ژر له ځايه پاڅېد.

پر هغه پسې يي منډه کړه.

ځان يي هغه ته ورساوه.

لمړی يي هغه ته سلام واچوه.

هغه هم د تقوا اکا سلام ته وعلیکم و ويل:

هغه، ودرید.

بيا يي د تقوا اکا سره روغبر وکړ.

تقوا اکا ترې پوښتنه وکړه:

څه وخت به شورا جوړه شي؟

هغه و ويل:

که خدای کول سبا، به شورا وي.

تقوا اکا و ويل:

شورا به چېرته وي.

د شورا غړي و ويل:

شورا به د ولسوالۍ په انگر کې وي.

بيا تقوا اکا و پوښتل:

دارونکی سېلاب

.....

شورا به په څو بجو وي؟

د شورا غړي و ويل:

سهار د لس بجو په شاو خوا کي به وي.

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

اوس راځه چې کور ته لار او تريخ چای و څښو!

د شورا غړي و ويل:

نه!

مننه کوم.

زه بايد بل کلي ته لار شم کوم چې د خلکو په وينا، د هغه کلي دوي
بنځي يې سېلاب وړي او تر اوسه يې څرک نه معلومېږي.

تقوا اکا ومنه.

د شورا غړي د تقوا اکا نه خدای پاماني واخيسته او روان شو.

تقوا اکا هم خپل ځای ته ستون او د مازيگر لمونځ ادا کولو نه وروسته
خپل کور ته روان شو.

هغه د پېښې شوي شورا غړي کيسه کور کي وکړه.

د کورنۍ ټولو غړو هغه ته دوعا وکړه.

تقوا اکا خوشحاله بنکارېده.

دارونکی سېلاب

.....

د خوشحالی نه یې د شپې خوب هم و نه کړ.

سهار شو.

گری ته یې وکتل.

د سهار د لمونځ د آذان وخت نږدې و.

هغه د خپل ځای نه پاڅېد او کوزه یې د اوبو نه ډکه بیا یې اودس وکړ.

په دې وخت کې یې د سهار د لمونځ آذان واورېد.

هغه خپل د کورنۍ نور غړي، لمانځه د پاره، له خوبه وپین کړل.

بیا په خپله له کوره و وت.

هغه جومات ته روان او وروسته د جومات ودانۍ ته ننوت.

د جومات په یوې ځنډې کې کښېناست او پر عبادت یې پیل کړ.

د لمانځه د ادا کولو نه وروسته، بېرته کورته ستون شو.

چای یې وڅښه.

بیا یې خپل تېلفون کې راديو ته غوړ و نیو.

څه وخت تېر او اته نیمې بجې شوي.

هغه د تېلفون راديو مړه کړه.

خپل کالي یې بدل کړل.

بیا یې د کورنۍ غړو نه خدای پاماني واخیسته او د کوره و وت.

دارونکی سېلاب

.....

گری وروسته ولسوالۍ ته ورسېد او د تلاشی نه وروسته، انگر ته ننوت.

اخوا دېخوا یې وکتل.

بیا یې یوې غونډې کسانو ته نږدې او د خپل شورا د غړو په لټه شو.

څو دکیکې (دقیقې) وروسته وتوانید چې هماغه د شورا غړی پیدا کړي.

لمړی یې د هغه سره روغبر وکړ او هغه ته یې د عریضې په هکله وویل:

کولای شم چې اوس تاته عریضه درکړم؟

هغه و ویل:

لږ صبر وکړه.

اوس به د شورا مشر راوړسېږي، بیا به عریضه هغه ته وړاندې او زه به له تا سره مرسته وکړم.

تقوا اکا خوشحاله شو.

او ځان یې یوې ونې ته نږدې کړ.

خپل ځادر یې تر ونې لاندې اوار کړ.

بیا یې اخوا دېخوا وکتل.

او پر ځادر کښېناست.

څو دکیکې (دقیقې) ورسته ځان یې لږ بېرته کړ.

دارونکی سېلاب

.....

بیا یې ونې ته تکیه و وهه.

مخ یې د شورا غړو ته کوم چې په چمن کې د گلانو تر خوا ناست او
غوري یې کوي، وگرځاوه.

څه وخت تېر شو.

د شورا مشر ورسېد.

خلک د خپلو ځایونو نه پاڅېدل.

خلکو څو گامه مخې ته لارل.

د شورا مشر د ټولو غړو سره روغېر وکړ.

بیا د شورا غړی، تقوا اکا ته نږدې شو.

هغه و ویل:

د شورا مشر ورسېد.

راځه!

خپله عریضه هغه ته وړاندې کړه.

تقوا اکا ډېر خوشحاله شو.

له ځایه پاڅېد او خپل ځادر یې و ځانډه.

بیا د شورا غړي سره یوځای د شورا مشر ته لارل.

هغه د شورا مشره سره روغېر وکړ.

بیا تقوا اکا خپله عریضه، هغه ته وړاندې کړه.

دارونکی سبلاڊ

.....

د شورا مشر د هغه عريضه په ځير سره وکته او ويي ويل:
سبلاڊ د ولسوالۍ ټولو خلکو ته يي زيان (نقصان) رسولی دی.
مونږ کوبښن کو چي مستحقو خلکو (کسانو) ته مرستي ورسو.
تقوا اکا و ويل:

زه هم مستحق یم.
له يوې خوا يي زما هټی او له بلې خوا يي زما ټکټر (تراکتور)
سبلاڊ وړی دی.
تر دې څنگ يي د کور مالونه هم په خټو لېټ پېټ کړی او د کار نه
يې اېستلي دي.
د شورا مشر و ويل:

د هرې خبرې له پاره شواهد، اسناد اوسپیناوی په کار دی.
مونږ په خپل سر نه شو کولای چي د هر چا عريضو، پخلی وکړو.
بيا د شورا غړي کوم چي تقوا اکا پېژانده، د شورا مشر ته نږدې او
هغه ته يي و ويل:
تقوا اکا ډېر دينداره او ښه سړی دی.
هغه رېښتيا وايي.

بيا د شورا مشر و ويل:
د دې کار له پاره اړينه ده چي تقوا اکا د خپل کلي مشر او د ملا امام
تصديق (تصديق) واخلي او بيا دې عريضه ما ته راوړي.

دارونکی سېلاب

زه به د هغه عريضه ولسوال صيب ته وړاندې کړم.

تقوا اکا ډېر خواشینی شو.

خپله عريضه يې بېرته واخيسته.

هغه د شورا غړو او مشر نه خدا پاماني واخيسته او د ولسوالۍ انگر نه د باندې شو.

اوا (هوا) توده وه.

هغه خپل ځادر پر سر واچوه او کلي خوا ته روان شو.

هغه ورو مزل کوه او غوښتل يې چې کوم بل کس سره و ويني تر څو د هغه نه لارښونه واخلي.

مگر د هغه په مخ څوک رانه غی.

ځکه!

د یوی خواه اوا(هوا) توده او له بلې خوا غرمه نږدې وه.

په داسې وخت کې هر څوک په خپلو کورونو کې اوسي، تر څو ناروغه نه شي.

هسې هم خلک د سېلاب نه ډار شوي وو.

ځنډ وروسته هغه خپل کور ته ورسېد.

دروازه يې خلاصه او کور ته د ننه شو.

کوچنی زوی يې چې په غولي کې يې لوبې کوي، له ځايه پاڅېد او خپل پلار، مخې ته لار.

دارونکی سېلاب

لمړی يې هغه ته سلام ورکړ.

تقوا اکا هم هغه سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا وړاندې لار او ځان يې څپړې ته نږدې کړ.

د کورنۍ نور غړي هم د ځای نه پاڅېدل او هغه ته يې ستړی مه شې و ویل.

هغه ټولو ته و ویل:

خیر یوسئ!

بیا بنځې يې، ترې پوښتنه وکړه.

عریضه څنگه شوه؟

هغه و ویل:

د عریضې کار نور هم ستوزمن (جنجالي) شو.

بنځې يې و پوښتل:

د شورا مشر عریضه و نه منه؟

هغه و ویل:

ويي منه.

بیا هغې و ویل:

نو، څرنگه ستونزمنه شوه.

هغه و ویل:

دارونکی سپلاب

.....

هغه يې د کلي مشر او د جومات ملا امام ته راجع تر څو زما د عريضي په هکله تصديق او پخلى وکړي.

بيا تقوا اکا عريضة له جبه وويسته.

هغه يې خلاصه او د کورنۍ، نورو غړو ته يې وښوده.

بيا يې بېرته کاته (قاته) او د بغل په جب کې يې کېښوده.

په دې وخت کې ډوډۍ تياره او زوى يې کوزه او چلمچي راوړ.

تقوا اکا خپل لاسونه پرېمنځل او الک اوبه يې نورو ته وړاندې کړي.

بيا دستر خوان اوار شو.

د موسسو ډوډۍ پر دسترخوان کېښودل شوي.

تقوا اکا بسم الله او نورو ته يې وويل:

پيل کړئ.

تولو ډوډۍ وخوره او ښځې يې چای دم او راوړ.

چای يې په خوند سره و څښه.

بيا يې گړى ته وکتل.

د ماسپينين د لمانځه وخت نږدې و.

هغه په کور کې اودس وکړ او جومات ته روان شو.

د دوى د جومات ملا امام کتاب خان نومېده او په دې ورځ هغه چېرته تللى و.

دارونکی سېلاب

.....

موذن اذان وکړ.

بیا جمع د کلي يوه مشر ورکړه.

هغه الله تر ماښامه پاتې او په هغه ورځ ملا امام رانه غی.

د ماښام د لمانځه نه وروسته، خپل کور ته روان شو.

کور ته د ننه شو.

او د څپرې لاندې پر تېغره کېناست.

ماښام د ږوږي خوړو نه وروسته يې د ماسخوتن (ماسختن) لمونځ ادا او په سوچ، سوچ کې بیده شو.

څه ځنډ وروسته وینس او خپل څادر يې پر ځان کش او بېرته بیده شو.

سهار وختي د تل په شان له خوبه پاڅېد، اودس يې وکړ او نور يې هم د لمانځه له پاره پاڅول.

بیا جومات ته لاړ.

سترگي يې پر ملا امام و لگېدې کوم چې پروڼ نه و، او چېرته تللی و.

د لمانځه وخت نږدې و.

هغه لمونځ په جمع ادا کړل.

خلکو، په وتلو پیل کړ.

تقوا اکا پر خپل ځای کېناست.

دارونکی سېلاب

.....

ملا امام ورته و ویل:

ته لکه چې نن کور ته، نه ځي؟

پخوا به د ټولو نه مخکې د جومات نه وتي.

تقوا اکا په خندا شو او ويې ويل:

نن مي له تا سره څه کار دی.

ملا امام و ویل:

مهرباني وکړه!

څه کولای شم.

هغه خپل جب ته لاس او عريضه يې له جبه راوويسته او هغه ته يې وړاندې کړه.

ملا امام عريضه په ځير سره و کته او هغه ته يې و ویل:

يوازي لاسليک (دست خط) يې کړم او که ټاپې ته يې هم اړتيا شته.

تقوا اکا و ویل:

ته يې لاسيک بيا به زه د کلي مشر لاسيک واخلم او د ماسپينين له لمانځه نه وروسته به يې تا ته راوړم چې ټاپه پرې هم ولگوي.

ملا امام و ویل :

سمه ده!

عريضه يې پر ځمکې کېښوده.

دارونکی سېلاب

کلم (قلم) يې د جبه و وېست او پر عريضې يې لاسليک کړ.
بيا يې عريضه بېرته تقوا اکا ته ورکړه او ويې ويل.
دا دی، ما خو د ستا د لارښوونې نه سره سم لاسليک کړه.
ته د کلي مشر لاسليک هم واخله.
د ماسپښين د لمانځه نه وروسته يې ما ته راوړه، تر څو پرې ټاپه هم
ولروم.
بيا يې د خپل کلم (قلم) سر پوښ بند او کلم (قلم) يې بېرته جب کې
کېښود.
تقوا اکا د ملا امام نه مننه وکړه.
عريضه يې بېرته جب کې کېښوده.
له ځايه پاڅېد.
د ملا امام سره يې خدای پاماني وکړه.
لمړی د جومات نه و وت او بيا کور ته روان شو.
په کور کې شين چای و څښه.
خپل کور نه و وت او د کلی مشر کور ته روان شو.
دکلي مشر کور ته ورسېد او دروازه يې و ټکوه.
د هغه زوی دروازي ته نږدې او خلاصه کړه.
بيا يې تقوا اکا ته سلام واچوه.

دارونکی سپلاڊ

.....

تقوا اڪا هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل:

الک و ویل:

رائه!

کور ته د ننه شه!

چای و څنبه!

تقوا اڪا و پوبنتل:

پلار دي په کور کي دي؟

الک و ویل:

هو!

پلار مي په کور کي دي.

څه دي ویل؟

هغه و ویل:

هو!

الک و ویل:

رائه!

وجري (ججري) ته ننوځه.

تقوا اڪا او جري ته د ننه شو او الته څوک نه په سترگو کپده.

دارونکی سېلاب

.....

الک و ویل:

تقوا اکا!

دلته پر توشکي کښېنه او بالښت دې تر څټ کېږده.

زه به لار شم، پلار ته به مې غږ او د چای فرمایښت به هم ورکړم.

تقوا اکا و ویل سمه ده!

خو!

چای مې همدا اوس و څښه.

مننه!

یواځې پلار ته دې غږ کړه.

هغه و ویل:

سمه ده!

تقوا اکا پر توشکي کېناست او بالښت یې څټ (شا) ته کېښود.

ځنډ وروسته د الک پلار، راغی.

تقوا اکا له ځایه پاڅېد او د کلي مشر سره یې روغېر وکړ.

د کلي مشر ورته و ویل:

کښېنه!

تقوا اکا مننه وکړه.

دارونکی سېلاب

بيا يې د تقوا اكا نه پوښتنه وكړه:

ډېر وخت خو دېخوا نه راتلي؟

خيريت خو به وي؟

تقوا اكا و ويل:

پوهېرې چې زه كاريگر او تل په كارونو پسې ورك يم.

لږ وخت اوزگار، كېرم.

بيا د كلي مشر خپل زوی ته غږ كړ!

زوی يې راغی او پلار ته يې و ويل:

څه دې ويل پلاره؟

هغه و ويل:

تقوا اكا ته شين چای راوړه.

تقوا اكا و ويل:

مننه كوم.

وراره، و ويل:

مگر ما په كور كې چای، څښلی دی.

او س مې زړه ته نه كېږي.

بيا د كلي مشر د تقوا اكا نه پوښتنه وكړه:

دارونکی سپلاب

.....

ژوند څنگه اوري (تېرېږي)؟

تقوا اكا و ويل:

بښه نه تېرېږي.

تاسو پوهېږي چې زما هټی او ټکټر (تراكتور) سپلاب يووړ.

کور کې اوبه ښډې شوې.

د کور کالي او لوبښي له مينځه لاړل.

يواخې يوه خيمه مو، تر لاسه کړې او د موسساتو تياره او بي خونده

ډوډی خوړو.

د کلي مشر و ويل:

کومې نورې مرستې دي نه دي تر لاسه کړي؟

تقوا اكا و ويل:

نه!

بيا د کلی مشر و ويل:

گناه ستا ده.

تر اوسه دي اقدام نه دی کړی؟

تقوا اكا و ويل:

ما عريضه وکړه او ډېر يې سرگردانه کړم.

بيا يې عريضه د جب نه و باسه او د کلي مشر ته يې وړاندې کړه.

دارونکی سپلاب

.....

د کلي مشر عريضه واخيسته او ويې لوسته.

وروسته يې کلم (قلم) د جب نه و ويست او پر عريضې يې لاسليک کړ.

بيا يې عريضه بېرته تقوا اکا ته ورکړه او ويې ويل:

دا دی، ما لاسليک کړه.

ته يې بېرته ملا امام ته يوسه چې پر هغه ټاپه ولگوي.

تقوا اکا د کلي مشر نه مننه وکړه.

بيا له ځايه پاڅېد او ويې ويل:

سمه ده!

زه به اوس بېرته جومات ته لاړ او ملا امام ته به و وايم چې د دواړو لاسليکونو لاندې ټاپه ولگوي.

بيا د کلي مشر و ويل:

سمه ده!

کولای شې لاړ شې.

د شپې ډوډۍ او چای به، له ما سره وخورې!

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

بيا کوم بل وخت.

دارونکی سپلاب

.....

اوس په سوچونو کې ډوب یم.

د کلي مشر و ویل:

سمه ده !

دا دې، خپل کور دی.

هر کله راتلی شئ.

تقوا اکا مننه وکړه او د او جري نه د کلي مشر سره یوځای و وت.

تقوا اکا جومات خوا ته روان شو او د کلي مشر بېرته کور ته ننوت.

هغه جومات ته لاړ.

ملا امام د جومات په انگر کې د دېوال سپوري ته، ناست و.

تقوا اکا هغه ته نږدې او سلام یې ورکړ.

ملا امام هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا ملا امام د تقوا اکا نه، پوښتنه وکړه:

د کلي مشر لاسلیک دې، واخیست.

تقوا اکا و ویل:

هو!

وا مي خيست.

بیا یې جب ته لاس او عریضه یې ملا امام ته ورکړه او ویې ویل:

دارونکی سېلاب

.....

دا دی!

د دواړو لاسلیک نه لاندې ټاپه ولگوه.

ملا امام و ویل:

سمه ده!

ملا امام د خایه، پاڅېد او تقوا اکا ته یې و ویل:

ته دلته کېنه!

زه او جرې ته خُم او ټاپه راوړم.

تقوا اکا و ویل:

سمه ده!

ملا او جرې (جرې) ته د ننه شو او لږ خُند وروسته یې ټاپه راوړه
او بېرته په خپل خای کېناست.

د ټاپې کوتی (قطی) سر یې خلاص او ویې کتل چې وچه ده.

د خپلې خوا نه یې چایجوش واخیست.

د چایجوش سر یې خلاص او ویې لیدل چې لږ چای په کې شته.

بیا یې د چایجوش سر، بېرته بند کړ.

چایجوش د لاستې نه یې و نیو او مشوکه (نوله) یې د ټاپې کوتی
(قطی) ته کېښته او لږ چای یې په کې واچوه.

بیا یې چایجوش بېرته پر خپل خای کېښود.

دارونکی سېلاب

.....

ټاپه يې د پلاستيکي کڅورې نه را و وېسته او د ټاپې په کوتی (قطی) يې و سولوله.

بيا يې و کتل چې رنگ يې اخيستی دی، که نه؟
ټاپې رنگ اخيستی و.

بيا يې عريضة پر خمکي کېښوده او په مناسب ځای يې ټاپه ولگوله.
وروسته يې تقوا اکا ته و ويل:

دا دي، هم ټاپه.

تقوا اکا د ملا امام نه مننه وکړه او هغه ته يې د روغ صحت او اوږد
عمر دوعا، وکړه.

تقوا اکا، څو دکيکي (دقيقي) عريضة پر ځمکي کېښوده تر څو کاغذ
' وچ شي.

وروسته يې عريضة واخيسته.

هغه يې د پخوا په شان کاته (قانه) کړه او په جب کې يې کېښوده.

بيا له ځايه پاڅېد.

ملا امام نه يې مننه وکړه، د جومات انگر نه و وت او کور ته روان
شو.

د تقوا اکا ډډه ولگېده او خوشحاله شو.

په خوشحالی سره کور ته د ننه شو.

دارونکی سېلاب

بیا یې د کورنۍ پر غرو، غږ کړ.

دا دی، اوس پایلې ته نږدې شوم.

د کلی مشر او د ملا امام لاسلیک مې واخیست او ملا صیب دې خیر
وېسی، ټاپه یې هم کړ.

د دې خبرو په اورېدو سره د کورنۍ ټول غړي، خوشحاله شوو.

تقوا اکا څپرې ته نږدې شو او الله، سیوري ته کېناست.

سوچ یې پیل کړ.

پرېکړه یې وکړه تر څو سهار وختي، ولسوالۍ ته لاړ او د شورا د
مشر لاسلیک او ټاپه هم واخلي او بیا یې ولسوال ته وړاندې کړي.

څه وخت تېر او شپه شوه.

د شپې ډوډۍ او د ماسخوتن له لمانځه نه وروسته په خوشحالی سره
بیده شو.

سهار وختی له خوبه پاڅېد.

اودس نه وروسته جومات ته لاړ، لمانځه نه وروسته بېرته کور ته
راغی، چای یې و څښه، بیا ولسوالۍ ته لاړ.

پوره یوه اونۍ یې د شورا مشر په سې تېره کړه.

کله به د هغه کور ته ورته.

مگر په لاس به، نه ورته.

دارونکی سېلاب

.....

يوه ورځ يې پرېکړه وکړه تر څو د هغه کور ته لاړ او تر ماښامه
يې، انتظار وکړي؛

تقوا اکا د هغه کور ته ورسېد.

دروازه يې وټکوه.

دروازې ته د هغه ورور راغی.

تقوا اکا هغه ته سلام ورکړ.

د هغه ورور، د تقوا اکا سلام ته وعلیکم و ويل.

بيا يې تقوا اکا ته، د کور د ننوتو بلنه ورکړه.

تقوا اکا و ويل:

مننه کوم.

د شورا مشر په کور کې شتون لري؟

هغه و ويل:

نه!

هغه يوه گړی مخکې يوې جنازې ته لاړ.

تقوا اکا و پوښتل:

څه وخت، بېرته راځي؟

هغه و ويل:

څه نه شم ويلي.

دارونکی سپلاډ

اوس به ورته زنگ و وهم او پوښتنه به يې وکړم.

ورور يې هغه ته زنگ و واهه.

اړيکي ټينگي شوي.

بيا، ورور يې و پوښتل:

څه وخت بېرته راځي؟

د شورا مشر ځواب ورکړ.

نه پوهيرم.

بيا يې و پوښتل:

خيريت خو به وي؟

ورور يې و ويل:

خيريت دی.

يوه کس د ستا پوښتنه وکړه او عريضه لري، چې ته يې ورته تصديق کړي.

هغه و ويل:

سمه ده!

ورته و وایه کومه بله ورځ راشه.

بيا يې ټېلفون بند کړ.

تقوا اکا ته يې، و ويل:

دارونکی سپلاب

هغه و ویل چې:

د راتگ وخت می، څرگند نه دی.

کس ته و وایه!

بله ورځ راشي.

تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او د دروازي نه لږ، لرې شو.

بیا یې د شورا مشر د ورور نه خدای پاماني واخیسته او روان شو.

له ځانه سره یې سوچ وکړ دا چې:

که زه کورته لاړ شم، سبا به بیا کومه ستونزه منځ ته راشي او د شورا مشر به می گوتو ته رانه، شي.

بنه به دا وي چې هغه ته انتظار وکړم، تر څو یې و موم.

هغه د جومات خوا ته روان او د ننه شو.

د جومات په انگر کې سیوري ته یې ځان برابر کړ.

خپل ځادر یې پر ځمکه و غوراوه او پرې کښېناست.

غرمه شوه.

بیا ماسپینین شو.

د ماسپینین لمونځ له پاره، څه کسان راټول شوو.

د یوه سپین ږيري پرې پام او هغه ته ور نږدې شو.

لمړی یې تقوا اکا ته ستړی مه شي، و ویل.

دارونکی سپلاب

بیا یی هغه ته و ویل:

زه خو تانه پیژنم.

ته مسافر یی؟

تقوا اکا و ویل:

هو!

زه مسافر یم.

بیا سپین بریری و ویل:

د چا سره دی کار دی؟

تقوا اکا و ویل:

یوه د مرستی عریضه می درلوده، غوښتل می چی د شورا مشر

لاسیک او تاپه پرې واخلم.

سپین بریری و ویل:

سمه ده!

یو دی به دی هم نه وي خورلی؟

تقوا اکا و ویل:

هو!

همداسی، ده.

بیا یی تقوا اکا ته و ویل:

دارونکی سېلاب

.....

اوس به اودس او لمونځ وکړو، وروسته به تا ته، ډوډی در ولېږم.
تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او اوداسه ته روان شو.
لمونځ يې په جمع ادا کړ.
بيا پخواني ځای ته لاړ او پر څادر کېناست.
څو دیکي (دقیقي) تېرې شوي.
سپين ريري د وعدې سره سم، څه خواړه هغه ته راوړل.
بيا يې و ويل:
څه تيار — هغه د يار.
تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه او پر خوړو يې پيل کړ.
بيا بل کس هغه ته چای هم راوړ.
تقوا اکا چای وڅښه او د سيمي خلکو ته يې دوعا وکړه.
هغه بيا د شورا مشر کورته لاړ او د کور د مخه، ماشومانو نه يې د
شورا مشر پوښتنه وکړه او و يې ويل:
د شورا مشر کورته راغلی دی؟
يوه ماشوم و ويل:
لږ صبر وکړه!
زه به د هغه کور ته لاړ شم او پوښتنه به يې وکړم.
تقوا اکا د ونې سپوري ته، ودرېد.

دارونکی سېلاب

.....

ماشوم هم په منډو د شورا مشر کور ته ننوت.

لږ ځنډ وروسته هغه بېرته، راستون شو.

تقوا اکا ته يې و ويل:

نه!

تر اوسه نه دی، راغلی.

د دې خبرې په اورېدو سره تقوا اکا ډېر خواشینی شو.

هغه بېرته جومات خوا ته روان شو او الله پر نږدې ډبرې څادر کېنود او پرې کېنېناست.

مازیگر شو، بیا ماينام.

تقوا اکا به د هر لمونځ د ادا کولو نه وروسته، د هغه کور ته، ورته او پوښتنه به يې کوه.

ماسخوټن شو او د شورا د مشر کوم څرک (درک) معلوم نه شو.

تقوا اکا شپه، په جومات کې تېره کړه.

خلکو هغه ته د شپې ډوډۍ او چای راوړ.

تقوا اکا الله، شپه وکړه.

سهار شو.

بیا يې اودس او د سهار لمونځ په جمع ادا کړ.

خلکو د سهار چای هم، هغه ته راوړ.

دارونکی سېلاب

.....

وروسته تقوا اکا د شورا مشر دېرې (باغچې) ته لار او البته په انتظار شو.

د ورځې لس بجې شوي.

تقوا اکا په سوچ کې ډوب او سر يې پر زنگنو ايښی و.

په دې وخت کې، يوه ماشومه هغه ته نږدې شوه.

هغې و ويل:

تقوا اکا!

د شورا مشر راغی.

تقوا اکا، تکان وخور، سر يې راپورته کړ.

بيا يې نجلۍ ته و ويل:

ريښتيا وايي؟

نجلۍ، و ويل:

هو!

بيا له ځايه پورته او څادر يې وځانډه.

لمړی يې د نجلۍ نه مننه وکړه او بيا د شورا مشر کور خوا ته روان شو.

دروازې ته نږدې او هغه يې وټکوه.

دروازې ته يوه ماشومه نجلۍ راغله او وپي ويل:

دارونکی سپلاډ

.....

څوک او د چا سره دي، کار دی؟

تقوا اکا و ويل:

زما نوم تقوا او شورا مشر سره مي کار دی.

هغې و ويل:

سمه ده!

ته دلته لږ انتظار وکړه، زه به هغه ته ، و وایم.

جلی بېرته دروازه بنده او انگر ته لاره.

څو دیکي (دقیقي) وروسته د شورا مشر دروازي ته راغی.

تقوا اکا د هغه سره روغېر وکړ.

بيا د شورا مشر وړ نه پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي؟

تقوا اکا و ويل:

هو!

خیریت دی.

په یاد دي راغی چی ما اوتا سره په ولسوالی کې لیدلي وو.

هغه و ويل:

زه د ورځي د لسگونو، کسانو سره گورم.

دارونکی سپلاب

.....

په یاد مې، نه دی.

بیا تقوا اکا و ویل:

دا عریضه وگوره!

ستا په لارښونه مې د کلي مشر او ملا امام لاسلیک او تاپه اخیستی.
اوس د ستاسو د لاسیک او تاپې په هکله دلته، راغلی یم.

هغه عریضه واخیسته او وېي لوسته.

بیا یې تقوا اکا ته و ویل:

سمه ده!

راځه کور ته لار شو.

تقوا اکا و ویل:

مننه کوم.

تاسو کور ته لار پر دې عریضې لاسلیک او تاپه ولگوى.

زه به د دېرې (باغچې) خوا ته لار، شم.

تاسو کولای شئ چې عریضه د کوم ماشوم په لاس راولېږئ.

د شورا مشر و ویل:

سمه ده!

بیا هغه کور ته د ننه شو.

تقوا اکا هم دېرې (باغچې) خوا ته لار.

دارونکی سېلاب

څو دکیکې (دقیقې) یې د ونو او گلانو ننداره وکړه.

بیا یې ولید چې یوه ماشومه نجلۍ، دېرې خوا ته روانه ده.

د هغې په لاس یې کاغذ ولید.

دېر خوشحاله شو.

نجلۍ هغه ته نږدې او سلام یې ورکړ.

تقوا اکا هم د هغې سلام ته وعلیکم و ویل.

بیا یې خپله عریضه ترې واخیسته، وېې لیده چې د شورا د مشر

لاسیک او ټاپه پرې شتون لری.

عریضه یې بېرته د پخوا په شان کاته (قاته) او د واسکت په جب کې

یې کېښوده.

بیا د هغه ځای نه یې د ولسوالي خوا ته روان شو.

گری وروسته ولسولۍ بازار او بیا وروسته ولسوالۍ ودانۍ ته

ورسېد.

د ولسوالۍ دروازه کې امنیتي کسانو ترې پوښتنه وکړه:

چېرته او د چا سره دې کار دی؟

تقوا اکا و ویل:

مرستو د لاس ته راوړو په هکله، یوه عریضه لرم او غواړم چې

ولسوال صیب ته یې وړاندې کړم.

امنیتي کسانو و ویل:

دارونکی سپلاب

.....

سمه ده!

خو!

ولسوال صیب، نن ولایت ته تللی دی.

تقوا اکا و ویل:

سمه ده!

زه به د ننه لار او الله به انتظار وکرم.

امنیتی کسانو و ویل:

اوس خو رسمیات ختم دي.

ته سبا، راشه.

تقوا اکا کونښن کوه چې ولسوالی ته ننوځي او الله انتظار وکړي.

مگر امنیتی کسانو هغه ته، د ننوتو اجازه ور نه کړه.

بیا یې ځادر په سر واچوه او کور خوا ته روان شو.

هغه څوگړی وروسته، خپل کور ته ورسېد.

ډېر ستړی او ستومانه و.

لمړی یې د چای فرماښت ورکړ.

بیا یې د کورنۍ غړو سره تېره شوي کیسه گډه (شریکه) کړه.

چای دم او هغه یې په خوند سره وڅښه.

دارونکی سپلاډ

.....

ماښام، بيا ورسنه شپه شوه.

تقوا اکا لمنځونه هم په سختی سره وکړل او بیده شو.

سهار وختي له کوره ولسوالی خوا ته روان شو.

هوا، توده وه.

هغه خپل ځادر د اورې نه واخيست او پر سر يې واچاوه.

خوشحاله څرگندېده.

څوگړې وروسته، هغه ولسوالی ته ورسېد.

تلاشی نه وروسته ولسوالی انگر ته ننوت.

بيا د ولسوال کوتي ته نږدې شو.

آله د هغه نه اداري مدير پوښتنه وکړه:

د چا سره دې کار دی؟

تقوا اکا و ويل:

د ولسوال صيب سره مي کار دی.

مدير و ويل:

کار دې څه دی؟

تقوا اکا و ويل:

پوه عريضه لرم.

دارونکی سپلاب

.....

مدیر و ویل:

عریضه دی ماته راکړه او ځواب یې سبا، تر لاسه کړه.

تقوا اکا و ویل:

د دی عریضې په هکله ډیر سرگردانه شوی، یم.

غورام چې هغه و وینم او عریضه د خپل په لاس، هغه ته وړاندې کړم.

بیا مدیر و ویل:

دلته نوبت دی.

چېرې کښېنه!

کوم وخت چې ستا نوبت ورسېد، زه به درته غږ کړم.

تقوا اکا ومنه.

هغه مدیر ته و ویل:

دلته گڼه گونه ده.

زه د باندي، د ونې تر سیوري لاندې کښېنم.

کوم وخت چې زما وار (نوبت) ورسېد، ماته غږ کړه.

مدیر و ویل:

سمه ده!

غرمه شوه.

دارونکی سپلاډ

.....

بيا د ماسپينين د لمانځه آذان وشو.

تقوا اكا لمړی اودس او بيا يې لمونځ وکړ.

لمانځه نه وروسته، بيا مدير ته لار او د وار(نوبت) پوښتنه يې وکړ.

مدير لږ په غصه شو او ويې ويل:

تر اوسه چپرې ورک وي.

ما څو پلا (ځله) ستا نوم واخيست.

ته نه وي.

تقوا اكا و ويل:

ما خو درته و ويل چې دلته گڼه گونه ده، زه د باندي تر وني لاندي انتظار كوم.

بيا مدير و ويل:

سمه ده!

دلته کښينه.

زما له هېره وتلی و.

دلته هره ورځ گڼه ،گونه وي.

د بلي خوا سوچونه (فکرونه) هم خراب دي.

څه وخت تېر شو.

بيا مدير په تقوا اكا غږ کړ.

دارونکی سپلاب

.....

دا ده!

عریضه دې واخله او ولسوال صیب ته یې وړاندې کړه.
تقوا اکا خپله عریضه واخیسته او د ولسوال دفتر ته، د ننه شو.
لمړی یې سلام ورکړ.

ولسوال هم د هغه سلام ته وعلیکم و ویل:

بیا یې ورته و ویل:

دلته نږدې پر څوکی کښېنه!

تقوا اکا پر څوکی کښېناست.

بیا و لسوال و ویل:

څه غواړي؟

هغه د مرستې عریضه وړاندې کړه.

ولسوال عریضه ولوسته او هغه ته یې و ویل:

اوس خو مونږ د مرستو له پاره څه نه لرو.

عریضه دې واخله او له ځانه سره دې وساته.

کوم وخت چې مرستې راغلي، تا او نورو مستحقو کسانو باندې به
یې و وپشو.

تقوا اکا و ویل:

دارونکی سبلاڊ

.....

د دې عريضي د سر ته رسولو په هکله مې ډېرې منډۍ وهلي او د ستونځو سره مخ شوی يم.

څرنگه، پوی شم چې، مرستي راغلي دي.

ولسوال و ويل:

کولای شئ، د کلي مشر او يا هم د کلي شورا مشر نه پوښتنه وکړي.

تقوا اکا و ويل:

بڼه به وي چې پر دې عريضي تاسو هم لاسليک وکړئ.

هغه و ويل:

سمه ده!

پر عريضي يې لاسليک وکړ.

بيا يې مدير ته غږ او و ويل:

زما تر لاسليک لاندې ټاپه کړه.

بيا يې په کتاب کې ثبت او پر عريضي يې لمبر(نمبر، شمېره) هم وليکه.

مدير، تقوا اکا ته و ويل:

راځه!

پاتې کار به يې زما په دفتر کې وکړو.

دارونکی سېلاب

هغوی دواړه د ولسوال له دفتر نه و وتل او د مدیر کوټې (خونې، دفتر) ته لاړل.

مدیر پر خپلې څوکی کښېناست او عریضه یې پر مېز کښېنوده.

د ثبت کتاب یې خلاص او عریضه یې ثبته کړه.

بیا یې د ثبت شمېره پر عریصې ولیکه.

کتاب یې بېرته الماری کې کښېنود او د الماری دروازه یې بنده کړه.

بیا یې د تقوا اکا عریضه بېرته ورکړه او هغه ته یې وویل:

عریضه دې واخله او د باندې ترې دوی کاپی واخله او ژر بېرته راشه چې د کار وخت پای ته رسېږي.

تقوا اکا عریضه واخیسته او په منډو له ولسوالۍ نه و وت.

د یوې فوتوکاپی غرفې ته ودرېد او هغه ته یې وویل:

د دې عریضې نه دوی کاپی و باسه!

کس و ویل:

رنګه، که تور اوسپین،

تقوا اکا و ویل:

زه بې وسه یم.

په سېلاب کې مې هر څه د لاسه ورکړي دي.

تور اوسپین، سم دي.

دارونکی سېلاب

.....

کس د عريضي نه دوي کاپي وباسي او تقوا اکا ته يي ورکړي.
بيا تقوا اکا جب ته لاس کړ چي څه پيسي وباسي او کس ته يي ورکړي.
هر څه جيونه يي ولټول خو څه يي پيدا نه کړ.

کس وويل:

ستونزه نه شته.

کوم بل وخت چي راغلي، بيا شل افغانی راکړه.

بيا تقوا اکا د هغه نه مننه وکړه، عريضة او کاپي يي واخيستي او په
منډو بېرته ولسوالی وداني ته ننوت.

عريضة او کاپي يي مدير ته ورکړي.

بيا مدير يوه کاپي په يوې او بله په بلي دوسي کي کېښودې.

بيا يي هغه ته وويل:

دا دی!

اصلي عريضة دې واخله او د مرستو د وېشلو په ورځ يي له ځانه
سره راوړه.

هغه د مدير نه مننه وکړه، د ولسوالی ودانی نه ووت او کور ته لاړ.

تقوا اکا به د پوښتنې له پاره په اونۍ کي، يوه ځل ولسوالی ته، ته او
هم به يي د کلي مشر او د شورا له مشر نه به يي د مرستو په هکله
پوښتنې کوي.

کال تېر شو.

دارونکی سپلاب

تقوا اکا د څه نورو بي وزلو کسانو سره د مرستو په تمه دی، او تر
ننه يې هېڅ مرستې نه دي تر لاسه کړي.

پای

د چاپ شویو کتابونو لېست

۱. معمارۍ افغانستان
۲. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش شفاخانه ها)
۳. راهنمود طلايي
- (برای اساتید انستیتوت های تخنیکي و ساختمانی افغانستان)
۴. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد اول
۵. رسم تخنیک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد دوم
۶. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش اداری)
۷. معمارۍ اصیل شهر کابل (مرادخانی)
۸. معمارۍ شهر کابل (بی بی مهرو)
۹. افغانستان در قرن تکنالوژی
۱۰. زونبندی اقلیم و زلزله افغانستان
۱۱. صدقه جاریه / دنیای انجینری
۱۲. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد اول (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۱۳. داستان حقیقی با مقیاس معماری
۱۴. فرار از کشور- با تصاویر مستند
۱۵. نقش دانشمندان مسلمان در فن معماری و مهندسی
۱۶. پخسه در افغانستان
۱۷. بنیا نگذاری اولین مساجد توسط افغانها در آسترلیا
۱۸. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت جلد دوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)

دارونکی سپلاب

.....

۱۹. منار جام – الهامی برای قطب منار
۲۰. آموخته های ناب از طراحی تا نظارت
جلد سوم (۱۹۹۰ الی ۲۰۲۱)
۲۱. جام یا کلیان (کلان)
۲۲. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد اول
۲۳. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد دوم
۲۴. معماری گل و چوب (معماری شهر کهنه کابل) جلد سوم
۲۵. چپر ته چې قانون نه شته (گډوډي د افغانستان په معماری کې)
۲۶. مدیرنه جو ما تونه ،، پخوا او نن ،،
۲۷. هله جور کو (نی پخسه – مقاوم زلزله)
۲۸. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مساجد)
۲۹. اطلاعات، اصول و قواعد طراحی در معماری (بخش مکاتب)
۳۰. هنر و صنعت چوب در مرادخانی
۳۱. هنر و پیشه حکاکي - زرگری در مرادخانی
۳۲. هیچ (چهل داستان واقعی)
۳۳. معماری اصیل شهر کابل
- (تشریح مورخ ۱۷ ماه میزان سال ۱۴۰۱ پوهنتون پولی
تخنیک کابل)
۳۴. ۴۰- چهل
۳۵. مجنون او گلچپن (پښتو ناول)
۳۶. در جستجو (ناول به زبان دری)
۳۷. تفاوت ها تفاوت می آورد (کتاب تصویری)
۳۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد اول)

دارونکی سپلاډ

۳۹. برف ها آب ميشود
۴۰. رسم و تخنيک (گامی به سوی دنیای انجینری) جلد سوم
۴۱. آرزو و امید (ناول به زبان دری)
۴۲. بوډا بنکاري (پښتو ناول)
۴۳. نامنوني ژوي (پښتو ناول)
۴۴. د اسلامي معمارۍ پيل
۴۵. حيوانات شوخ (ناول به زبان دری)
۴۶. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد دوم)
۴۷. د شپېلی مینه (مه ینه) په کچه گری کی (پښتو ناول)
۴۸. حشمت خان د کلا معماري
۴۹. د افغان الک او آذري جلی مینه (پښتو ناول)
۵۰. د وچو بڼونه او پارکونو معماري
۵۱. د یوې ښونکې مینان په یوه ټولگي کی (پښتو ناول)
۵۲. د ژرنده گري ماما مینه (پښتو ناول)
۵۳. په اسلامي نظام کی ودانيز پرمختگ
۵۴. شپنه ادې (پښتو ناول)
۵۵. بي زده کړې پوی (پښتو ناول)
۵۶. د مینې تاو (پښتو ناول)
۵۷. (BIM) په خپله ژبه - په نړۍ کی تر ټولو نوې او گړندۍ
کړنلاره د معمارانو او انجینیرانو (انجینرانو) له پاره
۵۸. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد سوم)
۵۹. سیدو او عیدو - د کوشنیوالي خواره ملگري (پښتو ناول)
۶۰. د یوې میاشتي **ناوي** (پښتو ناول)
۶۱. دڅاڅکو هار (د یوه سړی لنډې کیسې)

دارونکی سپلاب

.....

- ۶۲. د کابل ښار اصلي معماري (مراد خانۍ)
- ۶۳. کوشنۍ سوداگره (پښتو ناول)
- ۶۴. د کابل ښار معماري - بي بي مهرو
- ۶۵. سرغندوی (ناب، مشهور) پوډري
- ۶۶. دارونکی سپلاب (پښتو ناول)

دارونکی سېلاب

.....

د کار لاندې کتابونو لېست

۱. مجموعه از دروس دینی مولوی صاحب خیرالله مخدوم
(جلد چهارم)
۲. لیونی لېوه
۳. د خاورو لاندې ښار
۴. د پخوانیو جوماتونو توپیر د نن سره
۵. سپین کارغه
۶. سور تنور
۷. څړه بیزو
۸. بندي مرغه
۹. توده پرستن
۱۰. بی وخته باران
۱۱. د ژوند پای

دارونکی سپلاب

د امکان او وخت په صورت کې

۱. پخسه در افغانستان (به زبان انگلیسی)
۲. تاریخ معماری افغانستان
۳. حویلی های آسمان خراش
۴. ارتباط گذشته، حال و آینده در معماری
۵. استعداد، سرعت و اقتصاد در معماری افغانستان
۶. شیطان چراغ
۷. خاطره ها

Scary flood

Written by: Architect PHD Hashmatullah Atmar

Date: September - October /2025

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**